

АГАТА КРИСТИ

СЕДЕМТЕ ЦИФЕРБЛАТА

Седемте циферблага © 1994

Agatha Christie Limited. All rights reserved.

The Seven Dials Mystery © 1929 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов
– Димó

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN: 978-954-389-348-5

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ΑΓΑΤΑ ΚΡΥΣΤΙ
ΣΕΔΕΜΤΕ
ΨΙΦΕΡΒΛΑΤΑ

ΕΡΑ

Първа глава

За ранното ставане

Очарователният младеж Джими Тесиджър тичаше като обезумял надолу по голямото стълбище в Чимнис. От бързане едва не събори достолепния иконом Тредуел, който прекосяваше вестибюла с поднос с горещо кафе. Но тъй като икономът беше с бързи рефлексии, се мина без жертви.

– Прощавайте, Тредуел – извини се Джими. – Пак ли съм последен за закуска?

– Не, сър. Господин Уейд още не е слязъл.

– Добре – рече младежът и влезе в трапезарията.

В нея беше само домакинята. В погледа ѝ имаше укор и Джими се почувства неловко, както всеки път, щом видеше мъртъв калмар на рибарски тезгях. И все пак защо тази жена го гледаше така? Не беше прието да слизаш за закуска точно в девет и половина, когато си на гости в провинциално имение. Е, вярно, Джими може би беше попрекалил, вече беше единайсет и петнайсет, но все пак...

– Май закъснях за закуска, лейди Кут.

– О, моля ви, не се притеснявайте – отвърна тя тъжно.

Истината обаче беше, че хората, които закъсняваха за закуска, я дразнеха много. През първите десет години от брака и сър Осуалд Кут (тогава без благородническа титла) вдигаше, меко казано, шум до небесата, ако сутрин храната му се поднесе и половин минута след осем нула нула. Така лейди Кут бе приучена да гледа на неточността като на непростим смъртен грях. Навиците трудно умират. Освен това като простодушна жена непрестанно се питаше как ще успеят тези младежи,

ако не стават рано. „Обяснявам успеха си единствено с навика да ставам рано и да се храня умерено, и с чувството си за ред“, обичаше да казва сър Осуалд.

Лейди Кут бе едра жена с красота, навяваща скръб. Имаше големи тъжни очи и плътен глас. Ако някой художник решеше да нарисува картина, изобразяваща как Рахил оплаква децата си, трудно щеше да намери по-подходящ модел. Тя щеше да е идеална и за някоя мелодрама, ако и се повереше ролята на нещастната онеправдана съпруга на главния отрицателен герой.

Имаше вид на жена, укриваща старателно някаква своя тайна голяма скръб. Всъщност обаче животът и не бе смутен от нищо, освен от светкавично бързото забогатяване на сър Осуалд. Като млада бе чаровно слънчево създание, влюбено до уши в Осуалд Кут, амбициозния младеж от работилницата за велосипеди до железарския магазин на баща и. След като се ожениха, заживяха щастливо първо в две стаи, после в малка къщичка, сетне в по-голяма, по-нататък в други къщи, които с всяко преместване ставаха все по-големи, но винаги се намираха недалеч от „фабриката“. Сетне, когато сър Осуалд се издигна дотолкова, че зависимостта между него и „фабриката“ изчезна, той започна да си доставя удоволствието да наема най-големите и великолепни имения в Англия. Чимнис бе историческа забележителност и наемайки за две години имението от маркиза на Кейтърам, сър Осуалд реши, че най-после е достигнал върха на своите амбиции.

Лейди Кут обаче не беше чак толкова щастлива. Беше самотна жена. От самото начало на брака основното и развлечение бе да разговаря с „момичето“. Даже и след като „момичето“ бе умножено по три, тя продължаваше да убива дните главно в събеседвания с прислугата. Сега, след като имаше цял взвод камериерки, иконом с осанката на архиепископ, неколцина лакеи с внушителни размери, безброй прислужници, респектиращ главен готвач чужденец с „темперамент“ и едра като канара

икономка, лейди Кут се чувстваше като заточена на самотен остров.

Въздъхна тежко и излезе през отворения френски прозорец. На Джими Тесиджър му олекна и той веднага напълни отново чинията си с бърбери и бекон.

Лейди Кут постоя още малко в трагична поза на терасата, после набра смелост да заговори Макдоналд, главния градинар, който наблюдаваше владенията си с погледа на самодържец. Беше нещо като княз на главните градинари. Знаеше си мястото, беше предопределен да командва. И го правеше като същински деспот.

Притеснена, лейди Кут отиде при него.

– Добро утро, Макдоналд!

– Добро утро, милейди!

Говореше както подобава на главен градинар тъжно, но и достолепно, като император на погребение.

– Дали тази вечер не бихме могли да имаме за десерт няколко чепки от късното грозде?

– Още е зелено – отвърна Макдоналд любезно, но категорично.

– А, така ли – изрече лейди Кут и набра още смелост.

– Вчера, като минавах през крайния парник, опитах гроздето и ми се видя узряло.

Той я погледна и тя се изчерви. С погледа си ѝ бе дал да разбере, че си е позволила неппростима свобода. Очевидно покойната маркиза на Кейтърам никога не бе падала толкова ниско, че да се разхожда из парниците и да опитва гроздето.

– Ако бяхте наредили, милейди, щяхме да отрежем една чепка и да ви я пратим.

– Благодаря! – рече лейди Кут. – Друг път няма да пропусна да кажа.

– Гроздето обаче още е зелено.

– Да, да, сигурно – промърмори тя. – Е, ще минем и без грозде.

Макдоналд замълча достолепно. Лейди Кут още веднъж събра сили да продължи разговора:

– Исках да споделя с вас една своя идея за малката морава, онази зад розовата градина. Дали не може да се използва като игрище за кегли. Сър Осуалд много обича да играе на кегли.

„Естествено, че ще обича“ – рече си лейди Кут. От часовете по история на Англия в училище бе запомнила, че и сър Франсис Дрейк, и благородните му рицари са играли на кегли, когато са им съобщили, че на хоризонта се вижда испанската Армада. Значи това беше игра, достойна за джентълмени, срещу която Макдоналд не би могъл да възрази. Не отчете обаче основната отличителна черта на всеки добър главен градинар, а именно да се противопоставя на нововъведенията.

– Абе, то за може, може... – започна уж нехайно Макдоналд.

Всъщност в тези думи беше заложил въдица. Целта му беше да подмами лейди Кут да влезе в капана на своето самоунищожение.

– Ако се оплеви и окоси... всъщност вие знаете по-добре – продължи тя обнадеждено.

– Може – рече бавно той, – ала това означава да смъкнем Уилям на долния предел.

– Така ли? – учуди се лейди Кут.

Не разбра нищичко. Думите „долния предел“ събудиха у нея единствено асоциация с някаква шотландска песен, беше ясно обаче, че за градинаря те са непреодолимо препятствие.

– Ще бъде жалко – допълни той.

– Да, да, разбира се – съгласи се тя. – Наистина ще е жалко.

Тя се учуди защо влага в думите си толкова много страст. Макдоналд я погледна много строго.

– Разбира се, милейди, ако наредите...

Ето как извъртя нещата. Лейди Кут обаче вече се беше стреснала от заплашителния му тон и веднага се предаде:

– Не, не, Макдоналд. Няма смисъл. Разбрах ви. Нека Уилям седи, където си е.

– И аз си помислих, че ще е за предпочитане, милейди.

– Да, да, естествено.

Градинарят я поздрави с докосване до шапката и си тръгна.

Лейди Кут въздъхна жално и го изпрати с поглед. Джими Тесиджър, нахранил се добре с бърбечета и бекон, излезе при нея на терасата и въздъхна по съвсем различен начин.

– Каква прекрасна утрин! – отбеляза.

– Така ли? – попита разсеяно тя. – Да, да, естествено. Не бях обърнала внимание.

– А останалите къде са? Да не се веселят на езерото?

– Сигурно. Не бих се учудила, ако са там.

Лейди Кут бързо се прибра в къщата. Тредуел проверяваше съдържанието на каната с кафе.

– Ох, Боже мой! – възкликна лейди Кут. – А господин... господин...

– Господин Уейд ли, милейди?

– Да, господин Уейд. Още ли не е слязъл за закуска?

– Не, милейди.

– Ама вече е късно!

– Да, милейди.

– Дано все някога слезе, Тредуел.

– А, ще слезе, милейди. Вчера дойде да закуси в единайсет и половина.

Лейди Кут погледна часовника. Беше дванайсет без дваайсет. Изпита съчувствие към иконома.

– Не ви е лесно, Тредуел. Тепърва трябва да разчиствате, а обядът е в един часа.

– Свикнал съм с навиците на младите джентълмени, милейди.

В думите му имаше укор, макар и крайно тактичен. Точно така някой висш християнски духовник щеше да укори неверник, направил гаф, макар и от благородни подбуди.

Лейди Кут се изчерви за втори път тази сутрин. За щастие разговорът бе прекъснат. Вратата се откряна и един сериозен очилат младеж подаде глава.

– Най-сетне ви открих, лейди Кут! Търси ви сър Осуалд.

– Благодаря, господин Бейтман. Веднага отивам.

Лейди Кут бързо напусна стаята.

Рупърт Бейтман, личен секретар на сър Осуалд, също излезе от трапезарията, но през френския прозорец. Джими Тесиджър още бе на терасата и се радваше на хубавото време.

– Добро утро, Орангутане! – каза Джими. – Май е време да отида при ония загубени госпожици и да направя добро впечатление. Ти ще дойдеш ли с мен?

Бейтман поклати глава, отмина го и бързо влезе през френския прозорец в библиотеката. Джими се ухили, докато го наблюдаваше. Бейтман навремето беше сериозно очилато момче, което без причина бе получило прякора Орангутана.

„Все същото магаре е“ – реши Джими. Думите „Животът е труд, животът е прилежание“ сякаш бяха измислени специално за него.

Той се прозя и бавно се отправи към езерото. Младите жени наистина бяха там. Бяха най-обикновени момичета, двете бяха с късо подстригани тъмни коси, третото – с късо подстригана руса коса. Момичето, което според него се кикотеше най-много, май се казваше Хелън, другото – Нанси, а на третото кой знае защо му викаха Сокс*. Компания им правеха двамата приятели на Джими, Бил Евърсли и Рони Деврьо, които с декоративни функции се водеха на служба във Форин Офис.

– Здравсти – рече Нанси (или може би Хелън). – Ето го и Джими. Къде е другият ви приятел, как му беше името?

---

* Чорапи (англ.). – Б. пр.

– Да не искаш да кажеш, че Джери Уейд още не се е събудил – попита Бил Евърсли. – Май трябва да вземем мерки.

– Ако не внимава – допълни Рони Деврьо, – някой ден ще пропусне закуската. Току-виж му поднесли направо обяда или следобедния чай.

– Така не може да продължава – рече момичето с прякор Сокс. – На лейди Кут не ѝ е приятно. От ден на ден все повече заприличва на кокошка, която се напъва да снесе яйце, а не успява. Не е хубаво.

– В такъв случай да измъкнем Джери от леглото – предложи Бил. – Хайде, Джими!

– Нека бъдем по-деликатни! – възкликна Сокс. Думата „деликатен“ много ѝ харесваше и тя често я използваше.

– Аз не съм деликатен – каза Джими. – Не го умея.

– По-добре да видим как да го накараме да стане навреме утре сутрин – намеси се и Рони. – Хайде да го събудим в седем, и то така, че да шашнем всички в къщата. Тредуел да изгърве чайника. Лейди Кут да получи истеричен пристъп и да припадне в ръцете на Бил – той е най-якият от нас. Сър Осуалд да възкликне от изненада и котировката на стоманата да се качи с пункт и пет осми. Орангутана да си глътне езика, да изпусне очилата на пода и да ги настъпи.

– Не познаваш Джери – възрази Джими. – Мен ако питаш, ще се събуди, ако му излеем кофа студена вода, и то върху главата. След това обаче ще се обърне на другата страна и отново ще заспи.

– Трябва да измислим нещо по-деликатно от обливането със студена вода – рече Сокс.

– Какво например? – попита Рони.

Никой не разполагаше с готов отговор.

– Все ще измислим нещо – каза Бил. – Кой е най-съобразителен?

– Орангутана – рече Джими. – Ето го, идва! Тича, както винаги. Още от малък си е умник. Там му е грешката. Хайде да го запознаем с нашия проблем.

Бейтман изслуша търпеливо доста несвързания им разказ и веднага намери решението.

– Будилник – отсече. – Винаги ставам с будилник, за да не се успа. Установих, че понякога не можеш да се събудиш, когато ти внасят на пръсти утринния чай.

След това бързо ги напусна.

– Будилник – поклати глава Рони. – Един-единствен ! За да събудим Джери Уейд, ни трябват поне десет.

– Защо не – вдъхнови се Бил. – Вече знам какво да направим. Ще отидем в Маркет Бейзинг и всеки ще купи будилник.

Останалите реагираха със смях и обсъдиха предложението. Бил и Рони отидоха да проверят дали има свободни автомобили. Изпратен да провери дали Джери е в трапезарията, Джими се върна бързо.

– Там е. Наваксва пропуснатото и нагъва препечени филийки с мармалад. Какво да направим, че да не дойде с нас?

Решиха да посветят в шегата и лейди Кут. Направиха го Джими, Нанси и Хелън. Тя се изненада, но прояви разбиране.

– Шегали? Нали ще внимавате, млади хора, и няма да повреждате мебелите или да разливате вода? Договорът ни изтича следващата седмица и не бих искала лорд Кейтърам да си помисли...

Бил, който се бе върнал от гаража, побърза да я успокои:

– Не се тревожете, лейди Кут. Бъндъл Brent – дъщерята на лорд Кейтърам – ми е приятелка. Няма да се разсърди, бъдете сигурна. Освен това нищо няма да се повреди. Шегата е съвсем безобидна.

– Деликатна – рече момичето с прякор Сокс.

Лейди Кут се отправи тъжно към терасата тъкмо когато Джералд Уейд излезе от трапезарията. Джими Тесиджър бе светлокос младеж с вид на херувим. За Джералд Уейд можеше да се каже само, че е още по-светлокос, че прилича още повече на херувим и в

сравнение с неговото лице дори лицето на Джими изглежда умно.

– Добро утро, лейди Кут – поздравя Джералд Уейд. – Къде са останалите?

– Всички отидоха в Маркет Бейзинг.

– Защо?

– Замислили са някаква шега – отвърна лейди Кут с плътния си меланхоличен глас.

– Не е ли малко рано за шеги?

– Не бих казала, че е рано – отбеляза домакинята.

– Май позакъснях за закуска – рече с подкупващо простодушие Уейд. – Странно, но когато съм някъде на гости, винаги се събуждам последен.

– Много странно наистина – каза лейди Кут.

– Не проумявам защо – допълни замислено той.

– В такъв случай просто ставайте по-рано.

– Наистина! – Това простичко решение доста го изненада.

– Сър Осуалд непрекъснато повтаря – продължи лейди Кут, – че за да преуспее един младеж, трябва преди всичко да е точен.

– Знам, знам – отвърна Уейд. – Когато съм в града, и аз съм точен. Най-късно до единайсет трябва да съм в проклетия Форин Офис. Не мислете, че съм някой нехранимайко. Много хубави цветя имате, лейди Кут. За онези, лилавите, ми е думата. Не знам как се казват, но у дома ги имаме същите. Сестра ми разбира от градинарство.

Лейди Кут незабавно насочи вниманието си към новата тема. Не бе забравила своите сутрешни огорчения.

– Колко градинари имате?

– Само един старец. Не разбира много от градинарство, но затова пък изпълнява каквото му наредим. Великолепно качество, нали?

Лейди Кут се съгласи. Изрази го с глас, който щеше да е неоценим у актриса, играеща драматични роли,

после заобсъжда с Уейд произвола на самозабравилите се градинари.

През това време експедицията на другите продължаваше. Централният магазин на Маркет Бейзинг изведнъж се напълни с купувачи и собственикът му бе изненадан от внезапно нарасналото търсене на будилници.

– Жалко, че я няма Бъндъл – промърмори Бил. – Нали и ти, Джими, я познаваш? Не? Страшно ще ти хареса. Прекрасно момиче е, а е и умна. Ти познаваш ли я, Рони?

Рони поклати глава.

– Не познаваш Бъндъл? Къде си бил досега?

– Бъди малко по-деликатен, Бил – рече Сокс. – Престани да ни занимаваш с приятелките си. Не забравяй, че сме дошли да вършим работа.

Господин Мъргатройд, собственик на магазина, прояви своето красноречие:

– Ако ми позволите, госпожице, бих ви посъветвал да оставите будилника за седем шилинга и единайсет пенса. Не че е лош, в никакъв случай, но на ваше място щях да взема този от десет шилинга и шест пенса. Малко по-скъп е, но си струва. По-надежден е. Та после да не кажете...

Всички вече бяха разбрали, че словоохотливостта на Мъргатройд трябва да бъде незабавно пресечена.

– Не ни е необходим надежден часовник – каза Нанси.

– Трябва ни часовник, който да изкара един ден – рече Хелън.

– Не искаме деликатен часовник – обади се и Сокс. – Искаме часовник, който да звъни силно.

– Трябва ни... – започна Бил, но не успя да довърши мисълта си.

Джими, който се увличаше от техниката, най-после бе задействал алармения сигнал на един будилник. Следващите пет минути магазинът се изпълни с режещите звуци, предизвикани от звъненето на много будилници.

Накрая избраха шест будилника.

– Ще купя един и за Орангутана – рече великодушно Рони. – В края на краищата именно той даде тази идея и няма да е справедливо да не го включим в осъществяването и.

– Правилно – съгласи се Бил. – Аз ще купя един и за лейди Кут. И тя ни помогна. Нали пое грижата да отвлече вниманието на онова приятелче Джери.

В този момент лейди Кут наистина разказваше дълга история за Макдоналд и за някаква превъзходна праскова и и беше много забавно.

Будилниците бяха опаковани и платени. Озадачен, Мъргатройд изпроводи с поглед отдалечаващите се коли. Младежите от висшата класа наистина бяха станали много непосредствени, но невинаги бе лесно човек да ги разбере. Той с облекчение започна да обслужва съпругата на свещеника, която търсеше нов модел чайник.